

Kedves Testvérek!

„Ti vagytok a világ világossága.” Amit Jézus a tanítványoknak mond, ahogyan ezt hallottuk, ezt akkor pontosan minékünk is mondja. Tehát Jézus jön, és azt mondja nekünk: „Ti vagytok a világ világossága.” Máté evangéliumának ötödik fejezetében, a hegyi beszéd legelején, tehát még a nyilvános működés elején vagyunk, éppen csak most hívta össze a tanítványokat, ilyeneket, olyanokat. Most azt mondja nekik a hegyi beszéd elején, rájuk nézve, hogy „Ti vagytok a világ világossága.” A tanítványokról mondja azt, mint amit saját magáról. Ez egészen döbbenetes, hogy a halásznak és vámszedőnek, és a fiatal srácnak, akit úgy hívnak, hogy János, azt mondja Jézus, mint saját magáról, hogy „Ti vagytok a világ világossága.”

Akkor ennek a kijelentésnek óriási jelentősége van, hogy ott a tanítványok megértik-e, hogy miközben jó eséllyel ők mindennek látják és gondolják magukat, csak nem épp a világ világosságának. Ők magukat, gondolom, halásznak tartják, meg vámosnak, meg ilyen embernek, olyannak, akkor a mester azt mondja, ne, hát ti a világ világossága vagytok. Hogy ez egy milyen döbbenetes megszólítása ezeknek az embereknek, vagyis mi nekünk.

Hogyan próbálja kibontani Jézus ott és itt és most nekünk, hogy mit jelent, ti vagytok a világ világossága? Úgy, hogy hoz rögtön egy képet: a hegyre épült várost sem lehet elrejteni. Ennek nagyon fontos üzenete van, mert a hegyre épült város, amit nem lehet elrejteni, az a lényege, az a természete, hogy a hegyen van, tehát az ember egyszerűen azt látja. Vagyis a hegyre épült város a keresztény ember, vagyis mi, mint a világ világossága. A világ világosságaként, ez nem hivalkodás, ez nem magamutogatás, a hegyre épült város nem hivalkodik, ott van a hegyen.

A hegyre épült városnak ez a természete, hogy lehet őt látni. Amikor Jézus azt mondja „Ti vagytok a világ világossága.”, akkor ezzel azt mondja, ez a legbelső természetünk, hogy a világ világossága vagyunk. Vagyis itt egy nagyon fontos dologról van szó, hogy különböztessük meg azt, hogy milyen vagyok, attól, hogy ki vagyok. Mert mi keresztény emberként is hiába halljuk azt, hogy Jézus azt mondja, „Ti vagytok a világ világossága.”, rögtön olyan gondolataink támadnak, hogy „De hát én nem vagyok olyan. Hát nem csoda, hogy Jézus nem erről beszél, hogy te most ilyen vagy-e, vagy olyan vagy-e? Jézus fölfedezi ezekben a tanítványokban, hogy ők a világ világosságai, mint ahogy bennünk is ezt látja és fölfedezi. Az evangéliumi történetben Jézus elénk áll és arról beszél: „Ezek vagytok.”

Mi a világ világossága vagyunk, ez nem egy tulajdonság, vagy egy képesség, valami erény a részünkről, ami kicsit van, vagy kicsit nincs, vagy valakinek jobban van. Ez az önazonosságunk, ez a lényegünk és ez a természetünk, hogy mi a világ világossága vagyunk.

Amikor Jézus azt mondja, hogy „Térjete meg, és aztán tartsatok bűnbánatot!” Soha nincs fordítva. Soha nincs úgy, hogy csináljátok így, meg csináljátok úgy. Térjete hozzám, fedezétek föl magatokat, mint Isten gyermekeit, és abból fog következni a bűnbánattartás. Ti vagytok a világ világossága, és ebből majd fog következni, hogy úgy tudunk cselekedni egymásért, hogy ennek révén mások meglátják Istent. Tehát nem azzal áll elő Jézus, kiválasztottam tizenkét nagyon ügyes embert, ilyenek vagytok, olyanok vagytok, tizenketten minden jó tulajdonságot birtokoltok, tehát ti vagytok a világ világossága, csináljátok így-úgy-amúgy! Fedezétek föl magatokban, hogy ti vagytok a világ világossága! Tehát először értsétek meg, hogy kik vagytok! Nem az, hogy milyenek tudtok lenni, meg milyenek nem vagytok; abból fakad a cselekvés, és a cselekvésből fakad, hogy egyszer csak rácsodálkoznak mások, a cselekvés révén Istenre. Nem ránk csodálkoznak majd, hanem Istenre, de azáltal fedezik majd föl Istent, hogy mi fölfedeztük előtte magunkat, hogy kik vagyunk mi igazából.

A következő szempont így szól, hogy milyen gyönyörű tehát az, hogy „Látva a ti jótetteiteket magasztalják Istent.” Hát szó sincs róla, hogy az ember akkor valami énközpontú

módon ráatalál arra, hogy „Én vagyok a világ világossága.”, vagy jó egy kicsit finomabban, hogy „Mi vagyunk a világ világossága, de én is benne vagyok.”, hanem miközben én ráatalálok magamra, ennek révén a cselekvés által mások Istenre tudnak találni. Ezért én magam is ebben az összefüggésben vagyok, hogy itt tehát akkor nem magamutogatás történik, hanem, hogy az ember miközben ráatalál magára, lehetővé teszi, hogy mások fölfedezzék Istent. Ez tulajdonképpen egy döbbenetes üzenet Jézusról, hogy ott, a működésének az elején nem arról beszél most, hogy Isten milyen, hanem hogy az ő hallgatósága ki. Az ember, aki egyre inkább fölfedezi, hogy ki vagyok én, mint a világ világossága, ebből következik majd az, hogy annak a fényénél, hogy maga rácsodálkozik erre a világosságra, láthatóvá lesz Isten, láthatóvá lesz Jézus, megismerhető és fölfedezhetővé lesz Jézus, mint a világ világossága. Megdöbbenő, hogy Jézus nem magával kezdi, hanem velünk. A nyilvános működését nem azzal kezdte, „Én vagyok a világ világossága.”, hogy „Ti vagytok azok.”

Nem egyszerűen azt mondja Jézus „Világosság vagytok.”, hanem „A világ világossága vagytok.”, az nem ugyanaz. Ezért, amikor az ember fölismeri magában a világosságot, az nem Istennel, a világgal és az emberrel szemben való világosság, hanem a velük együtt és az értük való világosság.

Azt mondja Jézus: „Ti vagytok a világ világossága.”, az annak meghirdetése, hogy kik vagyunk, és utána „Akkor úgy világítson a ti világosságtok, hogy látva jótetteiteket, mennyei Atyákat magasztalják!” Ez az „úgy” szó nagyon jelentőségteljes. A párhuzam pedig így szól, amikor Jézus távozik ebből a világból, azt mondja, „Úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek benneteket.” Jézus mondatának a súlypontja az, hogy „úgy”, hogy szeretet az, ahogyan én szerettelek titeket. A világ világossága az, hogyha úgy vagytok a világ világossága, ahogyan én vagyok a világ világossága. Hogy amikor azt mondtam nektek, ti vagytok a világ világossága, az azt jelenti, hogy „Legyetek úgy a világ világossága, ahogyan én a világnak, az embernek és Isten világosságának a kinyilatkoztatója lettem és vagyok!”

Számomra legmegdöbbenőbb, hogy ezzel Jézus mire hív meg bennünket? Hogy fölismerjük és fölfedezzük magunkat, mint a világ világosságát. Ez egészen döbbenetes. Azt mondja, fedezd föl magad, te, ti, mi vagyunk a világ világossága, vagyis, hogy ez a mi legbelsőbb természetünk.

Hát ez a döbbenetes különbség. És tulajdonképpen Jézus ezzel a nyilvános működése elején beköszön hozzánk, és azt mondja: „Fedezd föl magadat, mint a világ világosságát!” Élünk úgy, hogy a tetteink nyomán láthatóvá legyen Isten! Ennek az alapja az, mint ahogy látjuk focizni az édesapát, férjet és embert, tulajdonképpen egy idegen gyerekkel, mintha csak a sajátja lenne, hát ebben föl lehet fedezni azt a világosságot, ahogyan Jézus azt mondja, hogy „Én vagyok a világ világossága.”

A múlt heti evangélium: nyolc boldogságról olvastunk és róla beszéltünk. Kik látják meg Istent? A tiszta szívűek. Ezért Isten arra hív bennünket, hogy ismerjük föl, hogy kik vagyunk, és ez által értsük meg a tiszta szívűségünknek a gyönyörűségét. Miért merészelem azt mondani, hogy Jézus elénk áll és azt mondja „Ti vagytok a világ világossága, fedezzétek fel a szívetek tisztaságát!”? Ezt úgy mondja a segítő szakirodalom, hogy még egy pszichotikus beteggel is a segítője szövetséget köt az életre, mégpedig azáltal, hogy szövetséget köt annak a beteg embernek az egészséges részével. Hogy a pszichiátriai osztályon is lehet szövetséget kötni egy emberrel, mert ő neki is van egészséges része.

Isten elénk áll és nem azzal kezdi, azt mondja: „Látom a tiszta szívedet. Lehet, hogy nem az egész olyan, de egy része egész biztos, hogy olyan. Őt akarom megszólítani.” Mert a szívünknek a tisztaságában ténylegesen rácsodálkozhatunk arra, hogy mit jelent, hogy mi vagyunk a világ világossága és a többi pedig ebből meg tud születni. Amen.